

Ret til Diæter, og dertil kommer, at der formænklig var Praxis for, at Sagførerne, naar de henvendte sig til Administrationen, kunde faae de øvrige havde Udgifter godtgjorte efter Regning. Sagen er imidlertid ligeledes dragen frem i det andet Thing og har der givet sig Udslag i den tilspøiede Bestemmelse. Mod den har Udvalget intet fundet at erindre; den gaar nemlig ud paa med Hensyn til Sagføreres Ret i saa Henseende at henholde sig til de gjældende Bestemmelser. Den eneste Forandring, som Tilføielsen medfører, er den, at, medens det tidligere har været Administrationen, der bortset fra Rejsegodtgjørelser og Diæter har fastsat, hvorvidt og hvor Meget Sagførerne kunde faae i Godtgjørelse for deres havde positive Udgifter, skal Afgjørelsen nu gaa over til Domstolene. — Af mere indgribende Betydning er den Forandring, som Lovforslagets § 3 er undergaaet. I det oprindelige Lovforslag, som det forelaa fra Retsforingen, var der en Bestemmelse om, at Justitsministeriet i visse Tilfælde skulde kunne meddele de bestfittede Sagførere Tilladelse til at modtage Honorar eller andet Bederlag af den Part, hvis Sag de førte. Udvalgets Mindretal var stemt mod denne Bestemmelse, dets Flertal fandt den derimod i og for sig heldig, fandt, at der kunde forekomme Tilfælde, hvor det kunde være praktisk, at det overlodes til Justitsministeriet at give en saadan Tilladelse, og Bestemmelsen blev da ogsaa bibeholdt i Lovforslaget, saaledes som det forlod dette Thing. Smidlerid har man i det andet Thing udstemt denne Bestemmelse. Udvalgets Flertal har i og for sig fremdeles fundet den hensigtsmæssig; men da selve den høitærede Justitsminister, fra hvem Bestemmelsen hidrører, ikke i det andet Thing har lagt nogen tydelig Vægt paa Bestemmelsens Bibeholdelse, har det heller ikke kunnet falde Udvalgets Flertal ind at holde paa den. Endvidere er der i Paragrafen optagen en Henvisning til Straffelovens § 122. Betydningen af denne Henvisning er at fixere, at en Sagfører, naar han paadrager sig Ansvar efter § 3, tillige skal have forbrudt det Bederlag, han urettelig har oppebaaret. Det er en Bestemmelse, der er ganske naturlig og i fuldstændig Konsekvens med Straffeloven, og det maatte vistnok allerede siges at være utvivlsomt, at den maatte være bragt i Anvendelse, selv om denne Henvisning ikke var optagen i § 3; men der kan naturligvis ikke være Noget at indvende imod, at det udtrykkelig er bleven udtalt i Paragrafen. Der bliver saaledes med Hensyn til § 3 kun tilbage en Forandring, men som ogsaa maa siges at være temmelig væsentlig, og Udvalgets Flertal har maattet tage under alvorlig Overveielse, om man ikke skulde tilraade at forandre Lovforslaget igjen og paa dette Punkt føre det tilbage, idetmindste i alt Væsentligt, til den Stikelse, som det havde, da det forlod Landsthinget. I det

oprindelige Forslag var der en Bestemmelse om, at Straffeparagrafen ikke skulde komme til Anvendelse, naar Sagføreren var bleven bestfippet efter foregaaende Overenskomst med den Part, hvis Sag han skulde føre. Efter Udvalgets Flertals Forslag blev imidlertid Bestemmelsen forandret derhen, at den bestfittede Sagfører ikke maatte lade sig tilfuge eller blot modtage noget Bederlag for sit Over fra Partens Side, hvad enten han var bestfippet efter sædvanlig Omgang, eller han var bestfippet ifølge Overenskomst med den Part, hvis Sag han skulde føre. Man har imidlertid i det andet Thing ikke villet blive staaende herved, men man har fra Straffebestemmelsen optillet som Undtagelse, at den ikke skal komme til Anvendelse paa den Sagfører, som er bestfippet udenfor sin Jur. Udvalgets Flertal har ikke fundet, at denne Forandring er heldig. Man har for det Første ikke kunnet skjønne Andet, end at den Stikelse, som Lovforslaget havde faaet her i Thinget ved den tidligere Behandling, i og for sig var den konsekvente. Sovevsagen for den bestfittede Sagfører er det, at han er bestfippet af det Offentlige til paa det Offentliges Begne at varetage den Partis Tare, for hvem han er bestfippet, og det er noget aldeles Underordnet, enten det nu er alene ifølge Ordre af vedkommende administrative Autoritet, han er bestfippet, eller det tillige er paa Foranledning af den Part, hvis Sag han skal føre. Det forekommer mig at være besynderligt, at dette Moment skulde være af saa væsentlig Betydning, at det, som i det ene Tilfælde skulde være forbudt, skulde være tilladt i det andet Tilfælde. Under den tidligere Ordning, da Sagføreren ikke fik et Bederlag, der passede til hans Arbejde, idetmindste ikke altid fuldt, og stundom intet Bederlag, kunde man vel forstaa, at han lod sig betale af den Part, hvis Over han udførte, men anderledes maa det stille sig, naar det nye Princip i Lovforslagets § 1 bliver gennemført, hvorefter Sagføreren altid skal have et Bederlag, der svarer til hans Arbejde. Det maatte da anses for at være det Naturlige, at han var henvist til at nøies med dette Bederlag, og at han skulde være uberettiget til at modtage et yderligere Bederlag af Parten, ligegyldigt enten det var ifølge Foranledning af Parten eller ikke, at han var bleven bestfippet, thi i begge Tilfælde stod han dog som det Offentliges Repræsentant og burde ikke kunne staffe sig yderligere Betaling end den, Lovgivningen har anset for passende. Der er ogsaa under Forhandlingerne i Udvalget blevet fremsført den Betragtning, at det synes libet konsekvent, at det Spørgsmaal, om en Sagfører, der havde været bestfippet for en Part, havde paadrager sig Straffeansvar, saaledes, at han kunde drages til Ansvar under en kriminel Sag, skulde bero paa dette i og for sig mere tilfældige Moment, om han var bleven bestfippet paa den ene eller den anden Maade. Der er fremdeles en tredje